

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van **Dr. K. Schilder, Dr. C. Tazelaar en Prof. Dr. J. Waterink**

Medewerkers: Dr. H. A. van Andel, Solo; Dr. R. E. van Arkel, Utrecht; Dr. Henry Beets, Grand Rapids; Dr. C. Bouma, 's-Gravenhage; Dr. K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr. F. W. Groshede, Amsterdam; Prof. Dr. T. Hoekstra, Kampen; Dr. G. Keizer, De Steeg; Dr. B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr. C. Lindeboom, Amsterdam; Dr. S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr. J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr. F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr. A. Ringnald, Soerabaya; Dr. J. C. Rullmann, Wassenaar; J. Strikwerda, Dokkum; Dr. J. Thijs, Zwolle; Dr. J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr. D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr. J. de Vries, Tilburg; Dr. J. D. Wielenga, Franeker; Mr. J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Stukken voor de Redactie zende men aan den secretaris der Redactie:

Dr. C. TAZELAAR, 2e Const. Huygensstr. 77, Amsterdam

Drukkers-uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f2.50 per halfjaar bij vooruitbetaling.

Voor 't Buitenland f7.50 en voor Ned.-Indië f6.— per jaar.
Advertentiën: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Huid. I. De Volksbond. I. — Uit de Schrift: Onder een deksel (Fil. 1:18). — Kerkelijk Leven: De jongste definitie van „kerk”. De tragiek in de argumentatie der kerkelijke eenheidsbeweging. De elf artikelen des geloofs. — Lit. en Kunst: Hoe moeten we denken over voordracht-kunst? — Zielkunde: Het onderzoek van Heymans en Wierma. — Pop. Wet. Schetsen: Het Kruis van den Heiland VI. — Zending en Evangelisatie: Evangelisatie-motieven uit de werken van Mevr. Bouboom-Toussaint. V. De Evangelisatie-Predikant. — Vakwetenschap en Praktijk: Iets over aardbevingen. — Perschoonw. — Kerknieuws. — Advertenties.

HOOFDARTIKEL

De Volksbond.

I.

Ook wanneer tijdens het verschijnen dezer artikelen niet de oogen van miljoenen in de wereld op hem gevestigd waren, niet evenzovele hoofden en harten met hem bezig waren in verband met de Ontwapeningsconferentie 1932, zou eene beschouwing over den Volksbond in ons Weekblad tot ontwikkeling van het Gereformeerde leven alle reden van bestaan hebben.

Gereformeerd zijn toch beteekent onder meer werkelijkheidsmensch zijn, kind wezen van eigen tijd, in den goeden zin van het woord. In dien zin n.l., dat men alleen aan benaderen kan de roeping, die van Godswaag tot ons komt om Zijn mede-arbeiders te zijn, wanneer men de feiten en de ideeën, die onder Zijn bestel in het heden plaats hebben en doorbreken, zoo poogt te doorschouwen, dat men ze toetsen kan aan wat wij gelooven te wezen Gods ordinantiën voor het betrokken levensgebied. Anders toch wordt ons leven voor een groot deel een zich-laten-leven, komt er van eigen arbeid bitter weinig terecht, en faalt mitsdien het mede-arbeiden aan de voltooiing van Gods plan van onze zijde volkomen.

Welnu: in het leven der volkeren, in het bewogen internationaal politiek gebeuren, is de Volksbond sinds 1920 een onmiskenbaar betekenend feit. Hoe hebben wij daar, als Gereformeerden, tegenover te staan? Welke gedachten liggen er aan ten grondslag? Welke beginselen openbaren zich in zijn optreden? Welke ideeën of idealen worden door hem, of met hem, nagejaagd?

Zijn bestaan is een feit van betekenis. Welke houding men er ook tegenover aanneemt, die houding teekent altijd dit, dat er gewicht aan zijn bestaan wordt gehecht.

Het minachtend schouderophalen, het verwaten pessimisme, de goedkoope spot waarmee men hem vaak bejegent: zij verraden toch ten diepste dat hij, naar het oordeel van wie zoo optreedt, iets anders had kunnen zijn; dat hij groot is in conceptie. Anderzijds getuigt het verheerlijken dezer moderne creatie als een onfeilbaar redmiddel uit allen oorlogsnood, dat er menschen zijn, die den bond bijna zien als een gebeurtenis, die een nieuwe aers in onze historie inluidt; de dwaasheid gaat soms zelfs zoover, dat men er eene nieuwe tijdrekening aan vastknoopt, en niet meer schrijft over het jaar 1932, maar over het jaar 12 van den Volksbond!

Wij willen pogen, voor het bepalen van eigen levenshouding tegenover deze figuur iets op te vangen van het licht, dat ons alleen den weg daarbij kan en mag wijzen.

Dan is allereerst noodig, dat wij ons bewust zijn, op welk terrein wij ons met den Volksbond bevinden, en welke factoren zijn bestaan en leven bepalen.

Dat terrein is dat van de internationale politiek; dat stuk van ons menschenleven, waarin de volkeren, onder hun overheden staatkundig georganiseerd, met elkaar in relatie komen.

Wat zijn dat: volken, en overheden?

Volken! Zijn dat onderscheidingen in het menschedom, die wellicht in de tijden, achter ons liggend, hun betekenis, misschien zelfs bestaansrecht ge-

had hebben, maar die nu, bij het voortschrijden der ontwikkeling, beide hebben verloren, en plaats dienen te maken voor het grooter en grootscher ideaal eener saamhoorende menscheid? Heeft alle nationalisme te wijken voor het verhevener internationalisme? Is er in elk geval alle aanleiding, om ter wille van het hooge belang van vrede en eensgezindheid, de ver-gaande splitsing der volkeren wereld eventueel te vervangen door veel grooter verbanden in saamhoorigheid?

Schrift en historie spreken hier geen onduidelijke taal. Wanneer de zonde het scheppings- en menschenleven met hare satanische, verkankerende werking heeft veroverd, keeren onmiddellijk en principieel alle gaven, krachten en zegeningen, door God in die schepping gelegd, zich in alle opzicht om. Inplaats van zich als vanzelf, in ongestoorde harmonie, te richten op God, Hem onderworpen in liefde en Hem dienend tot Zijn eer, wordt de mensch het middelpunt en hoofddoel van hun bestaan, en bewegen zij zich bewust en opzettelijk radicaal tegen God in.

Zoo ook de gave der macht, de zegen der kracht. Na de ontzettende openbaring dier omzetting in de historie van Kain, in de brutoheid en goddeloosheid van Lamech, in de zonde-uitgieting van het geslacht der kinderen Enaks, waaraan God met den zondvloed een einde maakt, poogt het uit Noachs gezin herboren menschengeslacht toch weer dezelfde richting uit te gaan.

In Babels torenbouw openbaart zich o.a. de zondige menschenpoging, om de macht der eenheid, tegen God in, bij de onvermijdelijke verspreiding over de aarde toch te manifesteren. En Hij, Die de wereld, de in zonde gevallen Kosmos, zoo lief heeft gehad, dat Hij om haar te redden Zijn Zoon gaf; Hij Die gezegd had dat niet weer een zondvloed komen zou; Hij Die het menschen-leven daarom mogelijk wilde doen blijven, openbaart dan Zijn liefde en genade, door die macht-concentratie te vrijdelen. Hij doet het menschedom uiteengaan in volken, tongen en natien. En aan die volken, door Zijn bestel, uit genade, geordind, beschikt Hij zelf dan de landpalen en de plaats der woning.

Die volken Zijn dus een eigen machtsdaad Gods, een der middelen, waardoor Zijn liefde het zondige menschenleven in zijn zonde-uitbreking beteugelt. En in dat licht toont dan de historie, hoe niet in den weg van nieuwe concentratie, van wereldrijk of geestelijke machtsaambinding het leven volgens Zijn wil zich ontwikkelt, maar dat in de onderscheiding van volken met eigen zelfstandigheid, eigen landpale, eigen cultuur, eigen roeping, de Schepping tot ontplooiing komt.

Precies zoo straalt het licht des Woords over de overheden.

Dat zijn niet instituten van menschenwil of menschenbedenksel, zij wortelen niet in den mensch, in den volkswil, zij zijn niet het summum van een volk, een soort essence van volkswil of volkeenheden.

Als na den zondvloed Gods ontferming over dit zonde-leven stralend uitbreekt, ommuurt en omtuint Hij dit leven op allerlei wijze. En een der grootste zegeningen, zonder welke, naar den mensch gesproken, leven van menschen in verband en eenheid onmogelijk zou zijn, is Zijn institueering van de Overheid. Hij ordent zelf een instituut in het leven, met macht in dezen eigenaardigen zin bekleed, dat die bewust, opzettelijk het recht zal handhaven, onrecht tegengaan. Daardoor is het leven in natuurlijke verbanden ook van volkeren mogelijk. Neem dien grondslag van de overheden weg, ondermijn, op motieven van menschenlijke eigenwilligheid of zoogenaamde vroomheid, die fundeering van Gods eigen werk in de overheden, en ge zijt het leven niet tot zegen, maar onvoorwaardelijk tot een vloek. Ontzeg dien overheden het recht om het zwaard te voeren, den plicht om het niet te vergeefs te dragen, d.i. het te gebruiken, alleen in dienst van recht en gerechtigheid, en ge propageert, onder den schijn van z.g. barmhartigheid niet anders dan goddelooze wreedheid.

Zoo hebben wij de volken en overheden te

zien, ook bij het beschouwen van het vraagstuk van den Volksbond.

Onder dat licht bezien wij dan de samenstelling van dien bond, zijn werkwijze en doel, zijn praktische openbaringen, om aldus te pogen licht te krijgen over de vraag, wat onze houding tegenover hem zal moeten zijn.

BIJLEVELD.

UIT DE SCHRIFT

Onder een deksel.

Nochtans wordt Christus op allerlei wijze, betrijft onder een deksel, betrijft in der waarheid verkondigd; en daarin verblijdt ik mij.

Filippenzen 1:18.

Hoe overwinnend sterk is de liefde van Paulus voor Christus geweest, dat hij zich óók verblijdt als deze „onder een deksel” verkondigd wordt.

De apostel wordt, terwijl hij te Rome in gevangenschap is, door allerlei tegenstand belaagd; maar het grievendst leed doen hem diegenen aan, die, hoewel behorende tot de Christengemeente, zijne persoonlijke vijanden waren. Wellicht zijn zij tegenstanders van Paulus' apostelschap geweest, doch in elk geval was het er om te doen, Paulus' naam en invloed schade toe te brengen, zijn gezag te breken, en zijn aanhang te verkleinen. En in deze vijandschap predikten zij Christus. Zij meenden, dat, wanneer zij door het Evangelie bekeerlingen mochten maken buiten Paulus om, dit voor den apostel zeer pijnlijk zou zijn; terwijl tegelijk hun eigen aanhang vergroot en de tegenstand tegen Paulus versterkt zou worden. Zij predikten alzoo Christus uit nijd en twist, niet uit zuiveren beweegredenen.

En deze Evangelieprediking nu noemt de apostel, — „Christus verkondigen onder een deksel”. Het Evangelie dient daarbij tot eene bedekking van het eigenlijk motief. De eigenlijke beweegreden is vijandschap tegen Paulus; maar men bedekt die vijandschap onder het Evangelie; en zóó, onder dat deksel, verkondigt men Christus om Paulus af te breken.

Het is dus onjuist te meenen, dat deze menschen niet den waren en vollen Christus predikten. Integendeel, — de apostel zou zich dan niet verblijden hebben. Hij zou dan in toorn ontstoken zijn, en wederom gezegd hebben: „indien iemand een evangelie verkondigt, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt”. Neen, Paulus wist, dat men den zuiveren Christus bekend maakte; dienzelfden, dien ook hij verkondigde. Alleen, — het ging uit een verkeerd motief. En nu werkt de liefde tot Jezus Christus, zijn Zaligmaker, zóó krachtig in Paulus, dat hij van zulk eene Evangelieprediking getuigt: — „daarin verblijdt ik mij”. Als Christus maar verkondigd wordt. Dan moge men hem, Paulus, smaden; dan moge men zelfs Christus verkondigen om Paulus te krenken; welnu, — daar gaat Paulus dan overboord, — als Christus maar verkondigd wordt. Diezelfde liefde, die weet te vervloeken als niet de rechte Christus gebracht wordt, diezelfde liefde, en geen andere, kan hier zeggen, als Christus onder een deksel verkondigd wordt: — „daarin verblijdt ik mij”.

Welk een vruchtbaar beginsel en levende gedragslijn mag in deze heilige liefdesuiting van Paulus gegrepen en gevolgd worden zoowel in het leven van eigen kerk en Christelijken kring, als in de verhoudingen met andere kerken en kringen. Hoe zouden de engelen zich verheugen, en de Heilige Geest krachtiger kunnen doorwerken.

Want dit is het ware beginsel.

Eenerzijds, — Christus moet recht en naar de Schriften gebracht worden. Wij mogen geen vrede sluiten en geen verdraagzaamheid koesteren ten koste van den Christus Gods. Dat deed Paulus alteminst. „Christus onder een deksel” zij niemand eene uitdrukking, waarmee slapheid en valsche

Sonneveldt, afkomstig van Arroyos en te Soerabaya, die daar sinds Oet 1931. — Nevelde tegenwoordig in bij Ponta Grossa, Duitsche Calvinistische Kerk. — Kerken willen ver te worden gediend.

MDK KERK.

te Paesens, raafsmeer.

Peerwerd (Gr.).

te Oostermeer (toer), kwierum (toes.).

tdijk.

pred. te Soestdijk.

m.

boek.

).

cer.

arrega.

8.

waard.

5.

1:16.

12:2.

psalm 119:33.

RENTEN.

IE, Goes.

opstanding

gellen) APEN f 0.60

n. Sterven en de Op

jaar tijdsorde met de

gemak bij de behan

weken vóór Paasche.

nde, na storting van

ij de Uitgevers.

verscheen:

RISTENDOM

HISTORIE

STRUMBUNDEL

leven vanwege het

schap van Christe-

historici in Nederland

f5.50; in halfleeren

band f7.50

gen van Dr N. van der

Prof. Mr L. J. van

oren, Prof. Dr A. A. van

en, Prof. Dr J. Wille,

Dr A. Goslinga, Dr I.

de Pater en Mr B. de

Fortman.

angrijk werk van

nachappelijke waarde

erk verdient de volle

gstellung van alle

actueelen en vooral

de Heffhebers det

iedenis onder bes

elken boekhandel

. Kok - Kampen

KINGEN

EERDE

UWING

JOINTRE

rijs f 0.60

m uit te reiken als

tenis en wordt te

geleverd.

kenninamen!

ij de Uitgevers

ITRE - GOES